

บทที่ 5

สรุปการวิจัยและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกลุ่มทดลองกลุ่มเดียว (One Group Pretest Posttest Design) ผู้วิจัยสรุปการวิจัยเป็นลำดับดังนี้

5.1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลต่อสุขภาพจิตของผู้ป่วยสัลยกรรมกระดูกและข้อจากอุบัติเหตุการจราจรที่ถูกจำกัดการเคลื่อนไหว

5.1.2 สมมติฐานของการวิจัย

ผู้ป่วยสัลยกรรมกระดูกและข้อจากอุบัติเหตุการจราจรที่ถูกจำกัดการเคลื่อนไหวที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล มีคะแนนระดับภาวะสุขภาพจิตลดลง

5.1.3 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ป่วยสัลยกรรมกระดูกและข้อจากอุบัติเหตุการจราจรที่ถูกจำกัดการเคลื่อนไหว ซึ่งเป็นผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาแบบผู้ป่วยในของตึกสัลยกรรมกระดูกและข้อชาย 1, 2 และตึกผู้ป่วยสัลยกรรมกระดูกและข้อหญิง โรงพยาบาลขอนแก่น ระหว่างเดือนสิงหาคม - กันยายน 2541 และได้มาจากประชากรที่มีความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย จำนวน 8 ราย เป็นกลุ่มตัวอย่าง แพทย์และพยาบาลอนุญาตให้เข้าร่วมการวิจัย และมีคะแนนระดับภาวะสุขภาพจิตซึ่งวัดได้จากการใช้แบบวัดสุขภาพจิต SCL - 90 โดยมีระดับคะแนนภาวะสุขภาพจิตสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน กลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลจากผู้วิจัย

5.1.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐาน
2. แบบวัดสุขภาพจิต Symptoms Distress Checklist - 90 (SCL - 90)
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

5.1.5 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. ขอความร่วมมือจากผู้ป่วยสัลยกรรมกระดูกและข้อ ตอบแบบวัดสุขภาพจิต SCL - 90 วันที่ 30 สิงหาคม 2541 หลังจากนั้นนำแบบวัดสุขภาพจิต SCL - 90 มาตรวจให้คะแนน แล้วคัดเลือกผู้ป่วยที่มีคะแนนระดับภาวะสุขภาพจิตสูงกว่าเกณฑ์ปกติ ที่สมัครใจเข้าร่วมการวิจัยเป็นกลุ่ม

ตัวอย่าง จำนวน 8 ราย สัมภาษณ์โดยใช้แบบสำรวจข้อมูลพื้นฐาน ก่อนการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

2. ให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลแก่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 8 ราย ครั้งละ 45 - 60 นาที รวม 6 ครั้ง

3. เมื่อสิ้นสุดการให้คำปรึกษา นำแบบวัดสุขภาพจิต SCL -90 ให้กลุ่มทดลองทำใน 1-2 วันถัดไป (Post test)

5.1.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

1. แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ค่าความถี่ และค่าเฉลี่ย
2. แสดงคะแนนระดับภาวะสุขภาพจิต ก่อนและหลังการให้คำปรึกษา โดยใช้ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. เปรียบเทียบคะแนนระดับภาวะสุขภาพจิต ที่วัดได้หลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของ The Wilcoxon Matched - pairs Signed - ranks Test

4. แสดงคะแนนระดับภาวะสุขภาพจิตรายด้าน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษา โดยใช้ค่าเฉลี่ย

5.1.7 ผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ป่วยสัลยกรรมกระดูกและข้อจากอุบัติเหตุการจราจรที่ถูกจำกัดการเคลื่อนไหวที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล มีคะแนนระดับภาวะสุขภาพจิตลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่อง ผลของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลต่อสุขภาพจิตของผู้ป่วยสัลยกรรมกระดูกและข้อจากอุบัติเหตุการจราจรที่ถูกจำกัดการเคลื่อนไหว ในโรงพยาบาลขอนแก่น ปรากฏว่าการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลสามารถแก้ปัญหาสุขภาพจิตได้ ในการส่งเสริมภาวะสุขภาพจิต เพื่อช่วยลดปัญหาทางสุขภาพจิต ให้ผู้ป่วยสามารถปรับตัวกับสภาพการณ์ที่กำลังเผชิญขณะเจ็บป่วยได้ดีขึ้น และเพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนและปฏิบัติการพยาบาลแก่ผู้ป่วย ผู้วิจัยขอเสนอแนะดังต่อไปนี้

5.2.1 ด้านการแนะแนวและให้คำปรึกษา

1. ควรจัดการฝึกทักษะด้านการให้คำปรึกษา แก่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการด้านสุขภาพอนามัย เพื่อให้สามารถนำไปใช้กับผู้รับบริการได้อย่างมั่นใจ ซึ่งจะช่วยให้การบริการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ควรจัดให้มีการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลแก่ผู้ป่วยกลุ่มอื่นๆ ที่ถูกจำกัดการเคลื่อนไหว ซึ่งอาจเนื่องจากพยาธิสภาพ เช่น ผู้ป่วยโรคหัวใจ ผู้ป่วยมะเร็ง

3. ควรจัดให้มีการให้คำปรึกษาแก่ครอบครัวของผู้ป่วย ให้สามารถประทับประคองและคำจุนให้ผู้ป่วยตลอดจนครอบครัวของผู้ป่วยเอง เพื่อป้องกัน แก้ไขปัญหาสุขภาพจิตที่เกิดขึ้น หรืออาจจะเกิดขึ้นได้

4. ควรจัดการรณรงค์ให้มีการแนะแนวด้านบริการสนเทศ เพื่อป้องกันปัญหาการเกิดอุบัติเหตุจากกรรจราร ซึ่งอาจทำได้โดยจัดทำป้ายเตือน/เผยแพร่ ให้ความรู้แก่นักเรียนนักศึกษาในโรงเรียน เช่น เรื่องความจำเป็นของการสวมหมวกนิรภัย เรื่องความสำคัญการใช้เข็มขัดนิรภัย โทษภัยจากการดื่มสุราหรือใช้สารเสพติด การขับขี่ยานพาหนะด้วยความประมาท คีตกะนองจะนำไปสู่การเกิดอุบัติเหตุได้ เป็นต้น

5.2.2 ด้านการวิจัย

ในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล เพื่อลดปัญหาทางสุขภาพจิตในกลุ่มผู้ป่วยอื่นต่อไป

2. ควรมีการศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลต่อไป โดยการเพิ่มกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้น และควรมีการเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เพื่อให้ผลการทดลองมีความเที่ยงตรงมากยิ่งขึ้น

3. ควรศึกษาเปรียบเทียบผลของวิธีการให้คำปรึกษาวิธีอื่น กับการให้การให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล ต่อสุขภาพจิตผู้ป่วยคัดสรรกระดูกและข้อ

5.2.3 ด้านการบริการในโรงพยาบาล

1. ควรนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล มาปรับใช้ในงานบริการกับผู้ป่วยของโรงพยาบาล หรือใช้ร่วมกับกิจกรรมการพยาบาลอื่น ๆ ให้แพร่หลายยิ่งขึ้น เพราะการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลเป็นกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ ไม่เกิดอันตราย และสามารถช่วยให้ผู้มารับบริการซึ่งอาจจะเป็นผู้ป่วย ครอบครัวหรือบุคคลอื่น ๆ ที่มารับบริการ เพื่อให้เกิดความประทับใจ ลดปัญหาสุขภาพจิตได้

2. ควรนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล มาปรับใช้กับผู้ป่วยกลุ่มอื่น